

„Уважаеми г-н Кючуков, представете си два пътя – единият широк, асфалтиран, който води далеч, другият кален, трънлив, задънен – ето, все по два пътя вървят мненията за нас, ромите – винаги крайни! Телевизията, вестниците не пропускат да разкажат за кражба, сбиване в ромската махала, за купени гласове на изборите. Но Вие ми покажете, Вие ме насочихте към другия, верния, красивия път. В началото му най-първо е езикът на ромите – само той може да разкрие прекрасното в историята, в традициите ни, отличителното за нас – лиричните песни, жизнерадостните танци, черните коси, черните очи на момичетата, шарените дрехи, празниците ни, красива смесица от езичество и поне две религии. Неслучайно толкова романтични са описанията за живота на циганите у Сервантес, Мериме, Пушкин, Виктор Юго. Спомнете си как романтично звучат и „Циганските напеви“ на Сарасате, „Циганката“ на Равел, руските цигански романси... Вие, господин Кючуков, ми показахте, че именно нашият език ни обединява, с него трябва да започват в училище нашите деца, да се вслушат в ромските песни и приказки, да четат ромската поезия. Пиша ви за всичко това, защото осъзнавам каква отговорна задача, каква мисия сте си поставили. А поводът – може би сте забравили – това беше първото ми интервю с Вас. В ромската телевизия „ТВ Рома“ във Видин ми поръчаха да разговаряме на ромски. Засрамах се колко беден и позабравен е моят майчин език, Вие ми показахте неговото богатство, Вие променихте тогава живота ми. Реших да завърша висше филологическо образование. Под Ваше влияние защитих магистърска степен „Морфо-синтактични балканизми в български и ромски език“ – след сериозно изследване на калайджийския диалект във Видинско. Сега моята цел, моята професия, моето решение е да бъда като Вас, да уча децата от квартала да заобичат, да ценят майчиния език, да го пазят като най-ценно богатство.“

– Наистина трогателно писмо – струва си да чуят това момче учители, университетски учени, политици. И вече помотивирано следва въпросът за решението да създадеш фондацията „Дайвърсити“ – името в свободен превод означава „Разнообразие“. Помогна ли тя със своите по-богати, поразнострани дейности за каузата? Вписва ли се в европейското „Десетилетие на ромското включване“?